ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα) της 14ης Μαρτίου 1996 *

Στην υπόθεση Τ-134/95,

Dysan Magnetics Ltd, εταιρία αγγλικού δικαίου με έδρα το Reading (Ηνωμένο Βασίλειο),

και

Review Magnetics (Macao) Ltd, εταιρία πορτογαλικού δικαίου με έδρα το Μακάο,

εκπροσωπούμενες από τους Mark Clough και Mark Brealey, barristers, του δικηγορικού συλλόγου Αγγλίας και Ουαλίας, ενεργούντες κατ' εντολή του δικηγορικού γραφείου Rosenblatt solicitors, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-rue,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Nicholas Khan, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της ανακοινώσεως για την έναρξη διαδικασίας αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές ορισμένων μαγνητικών δίσκων (μικροδίσκων 3,5 ιντσών) καταγωγής Καναδά, Ινδονησίας, Μακάο και Ταϊλάνδης (ΕΕ 1995, C 84, σ. 4),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους C. P. Briët, Πρόεδρο, B. Vesterdorf, P. Lindh, A. Potocki και J. L. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

1 Τα έτη 1994 και 1995 η εταιρία Dysan Magnetics εισήγαγε στην Κοινότητα μαγνητικούς δίσκους (δισκέτες) 3,5 ιντσών τους οποίους είχε αγοράσει από την εταιρία Review Magnetics (Macao).

2 Στις 30 Σεπτεμβρίου 1994 η επιτροπή Ευρωπαίων κατασκευαστών δισκετών υπέβαλε στην Επιτροπή καταγγελία, κατά την οποία οι εισαγωγές ορισμένων μαγνητικών δίσκων γίνονται με ντάμπινγκ και προκαλούν εξ αυτού σημαντική ζημία στην κοινοτική βιομηχανία.

3 Κατόπιν της υποβολής της καταγγελίας, η Επιτροπή διεξήγαγε έρευνα, σύμφωνα με το άρθρο 5 του κανονισμού (ΕΚ) 3283/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 349, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 3283/94). Η ανακοίνωση της ενάρξεως διαδικασίας αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές ορισμένων μαγνητικών δίσκων (μικροδίσκων 3,5 ιντσών) καταγωγής Καναδά, Ινδονησίας, Μακάο και Ταϊλάνδης δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* στις 6 Απριλίου 1995 (ΕΕ C 84, σ. 4).

Αιτήματα των διαδίκων και διαδικασία

4 Υπό τις συνθήκες αυτές οι προσφεύγουσες άσκησαν, με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Ιουνίου 1995, την παρούσα προσφυγή, με την οποία ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την από 6 Απριλίου 1995 απόφαση της Επιτροπής να κινήσει διαδικασία αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές ορισμένων μαγνητικών δίσκων (μικροδίσκων 3,5 ιντσών) καταγωγής Καναδά, Ινδονησίας, Μακάο και Ταϊλάνδης·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

5 Η Επιτροπή, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Σεπτεμβρίου 1995, προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, με την οποία ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

6 Με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου, τις οποίες κατέθεσαν στις 25 Οκτωβρίου 1995, οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή.

Σκεπτικό

7 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, η διαδικασία επί της ενστάσεως απαραδέκτου διεξάγεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Το Πρωτοδικείο (τρίτο πενταμελές τμήμα) θεωρεί ότι διαθέτει εν προκειμένω επαρκείς πληροφορίες και ότι δεν υπάρχει λόγος διεξαγωγής προφορικής διαδικασίας.

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

8 Με την ένσταση απαραδέκτου η Επιτροπή διατείνεται ότι η έναρξη διαδικασίας αντιντάμπινγκ δεν είναι πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως. Επικα-

λούμενη την απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής (Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9), και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1992, T-10/92, T-11/92, T-12/92 και T-15/92, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2667, σκέψη 42), υποστηρίζει ότι η κίνηση διαδικασίας αντιντάμπινγκ αποτελεί προπαρασκευαστικό μέτρο που δεν επηρεάζει αμετακλήτως τη νομική κατάσταση των προσφευγουσών.

9 Επιπλέον, η Επιτροπή φρονεί ότι το γεγονός ότι η κίνηση διαδικασίας αντιντάμπινγκ συνεπάγεται αποστολή ερωτηματολογίων, στα οποία οι αποδέκτες πρέπει να απαντήσουν εντός ορισμένης προθεσμίας, καθώς και προειδοποίηση ότι μπορούν να συναχθούν συμπεράσματα με βάση τις καλύτερες δυνατές διαθέσιμες πληροφορίες, αποδεικνύει ότι πρόκειται μόνο για το πρώτο στάδιο μιας διαδικασίας η οποία ενδέχεται να έχει ως αποτέλεσμα την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ (βλ. ιδίως την απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Μαρτίου 1990, C-133/87 και C-150/87, Nashua Corporation κ.λπ. κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-719, σκέψη 9). Ο προπαρασκευαστικός χαρακτήρας της κινήσεως μιας τέτοιας διαδικασίας φαίνεται επίσης και από το γεγονός ότι μόνο το Συμβούλιο είναι αρμόδιο προς επιβολή οριστικών δασμών (βλ. τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Mischo στην προαναφερθείσα υπόθεση Nashua Corporation κ.λπ. κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-742).

10 Ακόμη, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι μια απόφαση δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001. σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17), με την οποία μια επιχείρηση υποχρεώνεται να δεχθεί τη διεξαγωγή ελέγχου, αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής, καθόσον επιβάλλει στην οικεία επιχείρηση υποχρέωση να συνεργαστεί, διαφορετικά μπορεί να της επιβληθεί χρηματική ποινή βάσει του άρθρου 16 του εν λόγω κανονισμού. Προσθέτει ότι, σε αντίθεση προς τον κανονισμό 17, ο κανονισμός 3283/94 δεν παρέχει στην Επιτροπή καμία εξουσία προς διεξαγωγή ελέγχων. Έτσι, στο πλαίσιο έρευνας αντιντάμπινγκ, η συλλογή πληροφοριών από επιχειρήσεις εγκατεστημένες εντός της Κοινότητας ή σε τρίτη χώρα δεν είναι δυνατή παρά μόνο υπό την προϋπόθεση ότι οι επιχειρήσεις αυτές δέχονται να τις παράσχουν.

11 Επικαλούμενη την προαναφερθείσα απόφαση Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψη 47), η Επιτροπή διατείνεται ότι ούτε η απόφαση να θεωρηθεί

ότι κάποιος συγκεκριμένος εξαγωγέας αρνείται να συνεργαστεί ούτε οι αναρίθμητες άλλες αποφάσεις που ενδέχεται να ληφθούν σχετικά με τη μέθοδο της έρευνας δεν μπορούν να παραγάγουν έννομα αποτελέσματα, εκτός αν επιβληθούν δασμοί αντιντάμπινγκ και, πάντως, στην περίπτωση αυτή, όχι πριν από την επιβολή των εν λόγω δασμών. Εξάλλου, οι ενδιαφερόμενοι, όπως και οι αποδέκτες ανακοινώσεως των αιτιάσεων, ουδόλως υποχρεούνται να μεταβάλουν τις εμπορικές τους πρακτικές λόγω της κινήσεως της διαδικασίας (προαναφερθείσα απόφαση IBM κατά Επιτροπής, σκέψη 19). Ακόμη, η μεταβολή των εμπορικών πρακτικών συνεπεία της κινήσεως της διαδικασίας δεν θα είχε καμία επίπτωση επί της εκβάσεώς της, δεδομένου ότι η απόφαση περί επιβολής ή μη των δασμών αντιντάμπινγκ εξαρτάται από το αποτέλεσμα της έρευνας και τη διαπίστωση ζημίας συνδεόμενης με εμπορικές πρακτικές προγενέστερες της κινήσεως της διαδικασίας.

12 Στη συνέχεια, η Επιτροπή προβάλλει τον ισχυρισμό ότι, στην περίπτωση που θεωρηθεί ότι η κίνηση διαδικασίας αντιντάμπινγκ συνιστά προσβλητή απόφαση, η σχετική απόφαση δεν αφορά τις προσφεύγουσες άμεσα και ατομικά. Συναφώς παρατηρεί ότι η ανακοίνωση της κινήσεως της διαδικασίας αναφέρει το προϊόν και τις εμπλεκόμενες χώρες, δεν κατονομάζει όμως ειδικότερα κάποια εξαγωγική ή εισαγωγική επιχείρηση. Επομένως, η Επιτροπή θεωρεί ότι, κατά τον χρόνο της ενάρξεως της διαδικασίας, δεν είχε οριστεί ούτε μπορούσε να εξακριβωθεί ο αριθμός και η ταυτότητα των εμπλεκομένων προσώπων, οπότε η προσβαλλόμενη πράξη δεν μπορεί να αφορά κανέναν άμεσα και ατομικά (απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 1965, 106/63 και 107/63, Toepfer και Getreide-Import κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 101).

13 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η απόφαση να κινηθεί διαδικασία αντιντάμπινγκ αποτελεί προσβλητή πράξη, επικαλούνται δε επ' αυτού τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με το παραδεκτό των προσφυγών κατά αποφάσεως της Επιτροπής να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ περί κρατικών ενισχύσεων (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 30ής Ιουνίου 1992, C-312/90, Ισπανία κατά Επιτροπής, Συλογή 1992, σ. I-4117, σκέψεις 21 έως 23, και C-47/91, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. 4145, σκέψεις 27 έως 29). Η κίνηση διαδικασίας αποτελεί, κατά τις προσφεύγουσες, οριστική θέση της Επιτροπής (προαναφερθείσες αποφάσεις IBM κατά Επιτροπής, σκέψεις 11 και 12, Ισπανία κατά Επιτροπής, σκέψεις 21 έως 23, και Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψεις 27 έως 29), παράγουσα έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντά τους (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1971, 22/70, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 729, σκέψη 42, και IBM κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 9) μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική τους κατάσταση.

14 Οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι η απόφαση περί κινήσεως διαδικασίας αντιντάμπινγκ αποτελεί τη νομική βάση της έρευνας. Η έναρξη της έρευνας μετέβαλε κατά τρόπο σαφή τη νομική τους κατάσταση διότι, στο πλαίσιο αυτής της έρευνας, τους απεστάλησαν ερωτηματολόγια (άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 3283/94), στα οποία όφειλαν να απαντήσουν εντός 40 ημερών. Εξάλλου, είναι δυνατή η επιτόπια διεξαγωγή ελέγχου στις εγκαταστάσεις τους (άρθρο 16 του κανονισμού 3283/94), σε περίπτωση δε αρνήσεώς τους να συνεργαστούν, η Επιτροπή μπορεί να τους επιβάλει υψηλό δασμό αντιντάμπινγκ (άρθρο 18 του κανονισμού 3283/94).

15 Οι προσφεύγουσες φρονούν ότι η απόφαση περί κινήσεως διαδικασίας αντιντάμπινγκ μπορεί να εξομοιωθεί προς απόφαση περί διεξαγωγής ελέγχου την οποία λαμβάνει η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 14 του κανονισμού 17, η οποία αποτελεί προσβλητή πράξη (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Σεπτεμβρίου 1989, 46/87 και 227/88, Hoechst κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 2859). Ακριβώς επειδή η απόφαση αυτή οδηγεί σε διενέργεια έρευνας και παρέχει τη δυνατότητα στην Επιτροπή να διεξάγει ελέγχους και να επιβάλλει κυρώσεις, το άρθρο 5 του κανονισμού 3283/94 ορίζει ότι η απόφαση περί κινήσεως της οικείας διαδικασίας πρέπει να στηρίζεται σε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία.

16 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν στη συνέχεια τρία επιχειρήματα προς στήριξη της απόψεώς τους ότι η κίνηση διαδικασίας αντιντάμπινγκ αποτελεί οριστικό μέτρο. Πρόκειται, πρώτον, για το γεγονός ότι η Επιτροπή υποχρεούται να ενεργήσει κατόπιν της υποβολής της καταγγελίας: υποχρεούται να την απορρίψει αν δεν υπάρχουν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το ντάμπινγκ ή τη ζημία (άρθρο 5, παράγραφος 7, του κανονισμού 3283/94) ή να κινήσει διαδικασία αντιντάμπινγκ αν υπάρχουν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία (άρθρο 5, παράγραφος 9, του κανονισμού 3283/94). Δεύτερον, πρόκειται για το γεγονός ότι η απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας αποτελεί τη νομική βάση που παρέχει τη δυνατότητα στην Επιτροπή να ασκήσει τις εξουσίες διεξαγωγής ελέγχων και επιβολής κυρώσεων που της παρέχονται με τον κανονισμό 3283/94 και, τρίτον, για το γεγονός ότι οι προϋποθέσεις του άρθρου 5 έχουν ως σκοπό την προστασία των εξαγωγέων κατά των αδικαιολόγητων καταγγελιών. Επικαλούμενες την απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Δεκεμβρίου 1993, C-216/91, Rima Eletrometalurgia κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1993, σ. I-6303, σκέψη 16), με την οποία έγινε δεκτό ότι «η κίνηση (...) διαδικασίας αντιντάμπινγκ (...) εξαρτάται πάντοτε από την ύπαρξη επαρκών αποδεικτικών στοιχείων ως προς την ύπαρξη ντάμπινγκ και της εντεύθεν ζημίας», οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η δυνατότητα προσβολής ενώπιον του Πρωτοδικείου του κανονισμού περί

θεσπίσεως του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ δεν τους παρέχει πρόσφορη προστασία κατά μιας ενδεχόμενης παραβάσεως των διατάξεων του άρθρου 3283/94.

17 Οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι είναι αποδέκτες της προσβαλλομένης πράξεως. Ισχυρίζονται ότι, εν πάση περιπτώσει, η πράξη αυτή τις αφορά άμεσα και ατομικά. Προς τούτο εκθέτουν ότι η εταιρία Review Magnetics (Macao) είναι εξαγωγέας του προϊόντος που ενδέχεται να αποτελεί το αντικείμενο ντάμπινγκ, ότι η Dysan Magnetics είναι εισαγωγέας που συνδέεται με τη Review Magnetics (Macao) και ότι η Επιτροπή βασίζεται σε πληροφορίες που της παρέσχε η Dysan Magnetics για τον υπολογισμό της τιμής εξαγωγής (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 21ης Φεβρουαρίου 1984, 239/82 και 275/82, Allied Corporation κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1005, σκέψεις 10 έως 15, και της 11ης Ιουλίου 1990, C-305/86 και C-160/87, Neotype Techmashexport κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-2945, σκέψεις 20 και 21· διάταξη του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1987, 279/86, Sermes κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 3109, σκέψεις 14 έως 17).

18 Τέλος, οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι το άρθρο 5 του κανονισμού 3283/94 τους παρέχει προστασία, η οποία, για να μπορεί να λειτουργήσει αποτελεσματικά, πρέπει να εξασφαλίζει ώστε να μη διεξάγονται ποτέ «έρευνες χωρίς βάση». Κατά τις προσφεύγουσες, η προστασία αυτή παρέχει τη δυνατότητα να γίνεται διάκριση της αποφάσεως ενάρξεως έρευνας σε διαδικασία αντιντάμπινγκ από την ανακοίνωση των αιτιάσεων σε διαδικασία ανταγωνισμού. Παρατηρούν ότι η καταγγελία που οδήγησε στην έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως είναι μια απλή φωτοτυπία προηγούμενης καταγγελίας και θεωρούν ότι τα δικαιώματα τα οποία αρύονται από το άρθρο 5 θα προσβληθούν ανεπανόρθωτα αν αυτές υποχρεωθούν να υποβληθούν σε έρευνα χωρίς βάση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

19 Η προσφυγή που ασκήθηκε βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ σκοπεί στην ακύρωση της «αποφάσεως» της Επιτροπής να κινήσει διαδικασία αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές ορισμένων μαγνητικών δίσκων καταγωγής Καναδά, Ινδονησίας, Μακάο και Ταϊλάνδης.

20 Προς έκδοση αποφάσεως επί του παραδεκτού της παρούσας προσφυγής πρέπει να υπομνησθεί ότι συνιστά πράξη ή απόφαση που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, κάθε μέτρο που παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα των προσφευγουσών, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική τους κατάσταση. Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, όταν πρόκειται για πράξεις ή αποφάσεις, η εκπόνηση των οποίων πραγματοποιείται σε πολλές φάσεις, αποτελούν, καταρχήν, προσβλητές πράξεις μόνον τα μέτρα τα οποία καθορίζουν οριστικώς τη θέση του οργάνου κατά το πέρας της εν λόγω διαδικασίας και όχι τα ενδιάμεσα μέτρα, σκοπός των οποίων είναι η προετοιμασία της τελικής αποφάσεως (προαναφερθείσα απόφαση IBM κατά Επιτροπής, σκέψεις 8 επ.· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, T-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-367, σκέψη 42, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 28, και της 27ης Ιουνίου 1995, T-186/94, Guérin automobiles κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1753, σκέψη 39).

21 Επομένως, εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να εκτιμήσει εν προκειμένω αν η προσβαλλόμενη πράξη μπορεί να παραγάγει αφεαυτής έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα των προσφευγουσών ή αν, αντίθετα, συνιστά απλώς προπαρασκευαστικό μέτρο, ο παρανόμος χαρακτήρας του οποίου θα μπορούσε να προβληθεί στο πλαίσιο προσφυγής κατά της τελικής αποφάσεως, εξασφαλιζομένης έτσι επαρκούς προστασίας των ενδιαφερομένων (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, Akzo Chemie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1965, σκέψη 19, και απόφαση Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 31). Όμως, μόνον οι πράξεις που επηρεάζουν άμεσα και αμετακλήτως τη νομική κατάσταση των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων είναι ικανές να δικαιολογήσουν, προ της περατώσεως της διοικητικής διαδικασίας, το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως (προαναφερθείσα απόφαση Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 42).

22 Από τις διατάξεις του κανονισμού 3283/94 προκύπτει ότι έργο της Επιτροπής είναι να διενεργεί έρευνες σχετικά με την ύπαρξη πρακτικών ντάμπινγκ και να αποφασίζει, βάσει των ερευνών αυτών, την περάτωση της οικείας διαδικασίας ή, αντιθέτως, τη συνέχισή της λαμβάνοντας προσωρινά μέτρα και προτείνοντας στο Συμβούλιο τη λήψη οριστικών μέτρων. Εντούτοις, στο Συμβούλιο εναπόκειται να αποφανθεί οριστικά. Πράγματι, μπορεί να μην λάβει οποιαδήποτε απόφαση αν διαφωνεί με την Επιτροπή ή, αντιθέτως, να λάβει απόφαση βάσει των προτάσεών της.

23 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, εφόσον ο ρόλος της Επιτροπής εντάσσεται στο πλαίσιο της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων του Συμβουλίου (διατάξεις του Δικαστηρίου της 8ης Μαΐου 1985, 256/84, Koyo Seiko κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 1351, σκέψη 3, της 15ης Οκτωβρίου 1986, 299/85, Tokyo Juki Industrial κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 2965, 2967, της 11ης Νοεμβρίου 1987, 150/87, Nashua Corporation κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4421, σκέψη 6, και απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Μαρτίου 1990, C-156/87, Gestetner Holdings κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-781, σκέψη 7), η «απόφαση» της Επιτροπής να κινήσει διαδικασία αντιντάμπινγκ είναι πράξη καθαρά προπαρασκευαστική, η οποία δεν μπορεί να επηρεάσει άμεσα και αμετακλήτως τη νομική κατάσταση των προσφευγουσών.

24 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τη νομολογία σχετικά, αφενός, με τις αποφάσεις περί διεξαγωγής ελέγχων τις οποίες λαμβάνει η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 14 του κανονισμού 17 και, αφετέρου, με τις αποφάσεις περί κινήσεως της διαδικασίας του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων.

25 Όσον αφορά, καταρχάς, τις αποφάσεις περί διεξαγωγής ελέγχων, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, πέραν του γεγονότος ότι δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής κατά τέτοιων αποφάσεων προβλέπεται ρητά από το άρθρο 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17, ο κανονισμός 3283/94 διαφέρει από τον κανονισμό 17, καθόσον δεν παρέχει στην Επιτροπή καμία εξουσία ώστε να μπορεί να υποχρεώνει τις οικείες επιχειρήσεις να υποβληθούν στους ελέγχους. Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, σε αντίθεση με τις αποφάσεις περί διεξαγωγής ελέγχων που λαμβάνονται δυνάμει του άρθρου 14 του κανονισμού 17, η «απόφαση» της Επιτροπής να κινήσει διαδικασία προς διαπίστωση παραβάσεως του άρθρου 85 και/ή του άρθρου 86 της Συνθήκης δεν αποτελεί προσβλητή πράξη υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης (προαναφερθείσα απόφαση IBM κατά Επιτροπής, σκέψη 21).

26 Όσον αφορά, στη συνέχεια, τις αποφάσεις περί κινήσεως της διαδικασίας του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, πρέπει να σημειωθεί ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η απόφαση περί κινήσεως μιας τέτοιας διαδικασίας

συνεπάγεται επιλογή όσον αφορά τον χαρακτηρισμό της ενισχύσεως και των σχετικών διαδικαστικών κανόνων και ότι παράγει οριστικά έννομα αποτελέσματα, τα οποία συνίστανται ιδίως στην αναστολή της καταβολής της σχεδιαζομένης ενισχύσεως (προαναφερθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου Ισπανία κατά Επιτροπής, σκέψη 24, και Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 30). Το Δικαστήριο έκρινε, πράγματι, ότι ούτε η μεταγενέστερη απόφαση της Επιτροπής διαπιστώνουσα το ασυμβίβαστο της ενισχύσεως προς τη Συνθήκη ούτε η δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής κατά αποφάσεως της Επιτροπής διαπιστώνουσας το ασυμβίβαστο δεν επιτρέπουν την εξαφάνιση των αμετάκλητων συνεπειών που προκύπτουν από την καθυστέρηση της καταβολής της ενισχύσεως (προαναφερθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου Ισπανία κατά Επιτροπής, σκέψεις 22 και 23, και Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψεις 28 και 29· προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 46).

27 Σε αντίθεση με τις περιπτώσεις που εκτίθενται ανωτέρω, η κίνηση διαδικασίας αντιντάμπινγκ δεν μπορεί να επηρεάσει άμεσα και αμετακλήτως τη νομική κατάσταση των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων. Έτσι, όπως προαναφέρθηκε, η κίνηση διαδικασίας δεν οδηγεί αυτομάτως στην επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ. Πράγματι, η διαδικασία μπορεί να περατωθεί χωρίς λήψη μέτρων (άρθρο 9 του κανονισμού 3283/94). Εξάλλου, οι επιχειρήσεις που εμπλέκονται σε έρευνα αντιντάμπινγκ ουδόλως υποχρεούνται να μεταβάλουν τις εμπορικές τους πρακτικές κατόπιν της κινήσεως της διαδικασίας και, σε αντίθεση με τη διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως του άρθρου 85 ή/και του άρθρου 86 της Συνθήκης βάσει του κανονισμού 17, δεν μπορούν να υποχρεωθούν να συνεργαστούν στη διεξαγωγή της έρευνας.

28 Επομένως, η κίνηση διαδικασίας αντιντάμπινγκ δεν μπορεί να θεωρηθεί, ως εκ της φύσεως και των αποτελεσμάτων της, ως απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, δυνάμενη να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως.

29 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να θεωρηθεί απαράδεκτη, χωρίς να απαιτείται να κριθεί το ζήτημα αν η προσβαλλόμενη πράξη αφορά άμεσα και ατομικά τις προσφεύγουσες.

Επί των δικαστικών εξόδων

30 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 14 Μαρτίου 1996.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

C. P. Briët